

Izbor najljepše ljubavne poezije

Vjeruj u ljubav!

Uz Valentinovo, 14. veljače, dan koji se povezuje sa svetim Valentinom, koji je bio svećenik i mučenik iz 3. stoljeća, a poznat je i kao dan zaljubljenih – Valentinovo. Na Valentinovo je naglasak prvenstveno na ljubavi i darivanju.

Ljubav je: Ako imaš srca za drugoga, ako te boli patnja drugih, ako se boriš protiv nevolje drugih, ako voliš ljude takvi kakvi jesu, ako daješ više od onoga što imaš, ako dadneš samoga sebe.

Ljubav tako mala riječ, a kaže sve! (Phil Bosmans)

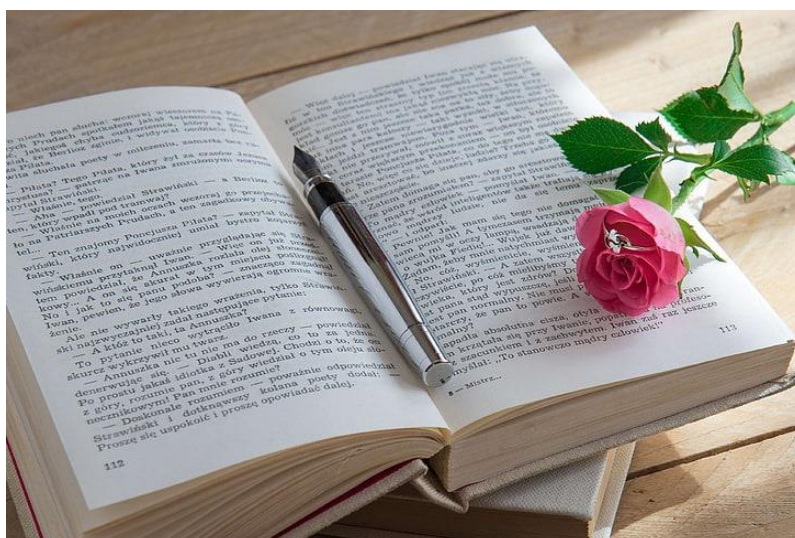
"Mi nismo drugo, nego put kojim prolazi ljubav." (Simone Weil)

Pripremila i odabrala: Ruža Jozić, Gimnazija Sesvete

Poezija je način kojim možemo izraziti svoje najdublje osjećaje: od istinske ljubavi, zaljubljenosti, tuge, melankolije, straha, izgubljenosti u svijetu, do nove nade.

"Poezija o ljubavi uči nas ljubavi, ona zna što mi ne znamo... U poeziji o ljubavi čitatelj sudjeluje mjerom svog iskustva... Ali ljubav nema iskustva, ne ponavlja se, uvijek se događa prvi i posljednji put i uvijek je nalik samo na one koji se vole..." (Zvonimir Golob)

Ljubav ne daje ništa osim sebe. Ljubav nema ništa niti se ona može imati; Jer ljubav je dovoljna ljubavi." (Halil Džubran)

Utjeha kose - A. G. Matoš

Gledo sam te sinoć. U snu. Tužan. Mrtvu.
U dvorani kobnoj, u idili cvijeća,
Na visokom odru, u agoniji svijeća,
Gotov da ti predam život kao žrtvu.
Nisam plako. Nisam. Zapanjen sam stao
U dvorani kobnoj, punoj smrti krasne,
Sumnjajući da su tamne oči jasne
Odakle mi nekad bolji život sjao.
Sve baš, sve je mrtvo: oči dah i ruke,
Sve što očajanjem htjedoh da oživim
U slijepoj stravi i u strasti muke,
U dvorani kobnoj, mislima u sivim.
Samo kosa tvoja još je bila živa,
Pa mi reče: — Miruj! U smrti se sniva.

Rainer Maria Rilke, Ljubavna pjesma

*Kako da dušu sputam,
da se tvoje ne takne?
Kako, mimo tebe,
njom da grlim stvari i daljine?
Ah, rado bih je sklonio na koje
zaboravljeno mjesto u sred tmine,
u neki izgubljeni kut,
u kom neće je tvoje njihati dubine.
Al' ipak, sve što dodirne nas dvoje
k'o gudalo nas neko spaja, koje
iz dviju struna jedan mami glas.
Na kom instrumentu?
Ko nas satka?
I koji ovo svirač drži nas?
O, pjesmo slatka.*

Dragutin Tadijanović, Sanjam kako idem pored tebe

...ali kad te u daljini ugledam,
Prelazim na drugu stranu, protivnu,
Gdje me nećeš opaziti
Između prolaznika mnogih.

Pred tobom se sakrivam
Za uglove ulične
Ili za široka stabla.
U noći, sanjam kako idem pored tebe.

Antun Gustav Matoš, Samotna ljubav

Ponoć već je prošla, svjetlo mi se gasi,
Na baršunu crnom leži teška noć;
Čelom mi se truni spomen tvojih vlasi -
Ljubavi daleka, kad ćeš, kad ćeš doć?
Otišla si. Gdje si? Ko da umrla si,
Udaljenost ima smrti tužnu moć,
Srcem srsi, strasti, dušom sumnje, strasi-
Poginut ću noćas i za dragom poć.
- Ljubav nije sreća! - znaš li kad mi reče?-
- Ljubav, to je rana, i ta rana peče,
- Ljubav boli, boli, kao život boli,
- Teško, teško onom koji jako voli. -
Nisi pravo rekla. Ljubav bol je, plamen,
Ali muči samo kad sam sam - ko kamen.

William Wordsworth, Sjaj u travi

Sada, kada ništa na svijetu ne može
vratiti dane prohujalog ljeta,
naš sjaj u travi i blještavost svijeta,
ne treba tugovati, već tražiti snage
u onom što je ostalo i s tim živjeti.

Zaboravimo, ne radi nas, ne radi zaborava,
zaboravimo da smo se voljeli, da smo se
svađali i da smo bili krivi...

Požurimo s danima i danima što će doći
požurimo sa shvaćanjima, sa svim što me
odvaja od tebe.

Jednom ćeš se vratiti i ubrati cvjetove
koje smo zajedno mirisali i gazili
ali, tvoje ruke bit će prekratke, a noge
premorene da se vratiš ... bit će kasno.

Možda ćemo se naći jedanput na malom
vrhu života i neizrečene tajne,
htjet ćemo jedno drugom reći, al' proći
ćemo jedno kraj drugog kao stranci.
Jedan skrenuti pogled bit će sve što ćemo
jedno drugome moći dati.

Zaboravit ću oči i neću promatrati zvijezde
koje me na tebe neobično podsjećaju.

Ne boj se, jednom ćeš se zaljubiti, al' ljubiti ćeš
zato što će te nešto podsjećati na mene.

Ne otkrivaj svoje srce ljudima jer u njima
vlada kob i egoizam!
Život je borba – na stoj pobijediti,
ali ako izgubiš - ne smiješ tugovati.
Cilj života je ljubav - a ona traži žrtve...

Bio si moje veliko proljeće, uspomena koja će
dugo živjeti u budućnosti, koje ću se sjećati.

Osjećat ću tugu jer sam tebe voljela,
bit će to ironija tuge ...

Nestat će sjaja u travi, nestat će veličanstvenost svijeta.
Ostat će samo blijeda slika onoga što je prošlo.

Aleksandar Sergejevič Puškin

Volio sam vas

*Volio sam Vas; i ljubav još, možda,
Nije ugasla sva u srcu mom;
No nek Vas ona sad ne brine više,
Ja neću da Vas rastužujem njom.*

*Volio sam Vas nijemo i bez nade,
S ljubomorom i strepnjom srca svog;
Volio sam Vas iskreno i nježno,
Volio Vas tako drugi, dao Bog.*

Jacques Prévert, Za tebe moja ljubavi

Otišao sam na trg ptica
I kupio sam ptica
za tebe
moja ljubavi

Otišao sam na trg cvijeća
I kupio sam cvijeća
za tebe
moja ljubavi

Otišao sam na trg željeza
I kupio sam okove
teške okove
za tebe
moja ljubavi

A zatim sam otišao na trg groblja
I tamo sam te tražio
Ali te nisam našao
Moja ljubavi.

Dobriša Cesarić, Povratak

Ko zna (ah, niko, niko ništa ne zna.
Krhko je znanje!)
Možda je pao trak istine u me,
A možda su sanje.
Još bi nam mogla desiti se ljubav,
Desiti - velim,
Ali ja ne znam da li da je želim,
Ili ne želim.

Antun Branko Šimić, Povratak

Ti ne slutiš
moj povratak i moju blizinu
U noći kad šumi u tvom uhu
tiha mjesečina
znaj; ne korača mjesečina oko tvoje kuće.
Ja lutam plavim stazama u tvojem vrtu.
Kad koračajući cestom

mrtvo svijetlo podne
staneš preplašena krikom čudne ptice
znaj: to krik je moga srca s blizih obala.

I kad kroz suton vidiš
crnu sjenku što se miče
s onu stranu mrke mirne vode
znaj: ja koračam uspravan i svečan
kao pored tebe.

Ti koja imaš nevinije ruke - Vesna Parun

Ti koja imaš ruke nevinije od mojih
i koja si mudra kao bezbrižnost.
Ti koja umiješ s njegova čela čitati
bolje od mene njegovu samoću,
i koja otklanjaš spore sjenke
kolebanja s njegova lica
kao što proljetni vjetar otklanja
sjene oblaka koje plove nad brijegom.

Ako tvoj zagrljaj hrabri srce
i tvoja bedra zaustavljaju bol,
ako je tvoje ime počinak
njegovim mislima, i tvoje grlo
hladovina njegovu ležaju,
i noć tvojega glasa voćnjak
još nedodirnut olujama.

Onda ostani pokraj njega
i budi pobožnija od sviju
koje su ga ljubile prije tebe.
Boj se jeka što se približuju
nedužnim posteljama ljubavi.
I blaga budi njegovu snu,
pod nevidljivom planinom
na rubu mora koje hući.

Šeći njegovim žalom. Neka te susreću
ožalošćene pliskavice.
Tumaraj njegovom šumom.
Prijazni gušteri
neće ti učiniti zla.
I žedne zmije koje ja ukrotih
pred tobom biti će ponizne.

Neka ti pjevaju ptice koje ja ogrijah
u noćima oštih mrazova.
Neka te miluje dječak kojega zaštitih
od uhoda na pustom drumu.
Neka ti miriše cvijeće koje ja zalivah
svojim suzama.

Ja ne dočekah najljepše doba
njegove muškosti. Njegovu plodnost
ne primih u svoja njedra
koja su pustošili pogledi

goniča stoke na sajmovima
i pohlepnih razbojnika.

Ja neću nikad voditi za ruku
njegovu djecu. I priče
koje za njih davno pripremih
možda ću ispričati plačući
malim ubogim medvjedima
ostavljenoj crnoj šumi.

Ti koja imaš ruke nevinije od mojih,
budi blaga njegovu snu
koji je ostao bezazlen.
Ali mi dopusti da vidim
njegovo lice dok na njega budu
silazile nepoznate godine.

I reci mi katkad nešto o njemu,
da ne moram pitati strance
koji mi se čude, i susjede
koji žale moju strpljivost.

Ti koja imaš ruke nevinije od mojih,
ostani kraj njegova uzglavlja
i budi blaga njegovu snu!

Ljubavna pjesma - Rainer Maria Rilke

Kako da dušu sputam, da se tvoje ne takne?
Kako, mimo tebe, njom da grlim stvari i daljine?
Ah, rado bih je sklonio na koje
zaboravljeno mjesto u sred tmine,
u neki izgubljeni kut, u kom
neće je tvoje njihati dubine.
Al' ipak, sve što dodirne nas dvoje
k'o gudalo nas neko spaja, koje
iz dviju struna jedan mami glas.
Na kom instrumentu?
Ko nas satka?
I koji ovo svirač drži nas?
O, pjesmo slatka.

Mala kavana - Dobriša Cesarić

Mala kavana. Treperenje sunca
I stol u kutu za dvoje-
Pa ti me ljubiš, zbilja me ljubiš,
Drago, jedino moje?!

Mjesece ljubav je u meni rasla,
Al nikom to ne htjedoh reći.
Bio sam sam, ispijen od čežnja,
A tako blizu sreći.

Da l' mogo sam slutiti ovoga jutra,
Blijed još od probdite noći,
Da ću ti meko šaptati riječi,
Sanjane u samoći?

I da ću tog jutra, što će se vječno
U riznici srca da zlati,
Naić na ruku toplu i spremnu
Da stisak mi dršćući vrati?

RAINER MARIA RILKE: Samoća

Samoća je poput kiše,
U večeri iz mora se dize,
Iz ravnica pustih I dalekih stiže,
Ide u nebo, gdje je uvijek ima.
I tek sa neba pada po gradovima.

Pada prije neg svijetlost je izašla,
kad ulice se okreću spram zore,
I kad se tijela sto nisu ništa nasla,
Razočarano dijele puna mora,
I kada ljudi sto od mržnje gore,
U postelji jednoj moraju da noće.

Tad dolaze valovi samoće...

Jacques Prevert

Ptica što pjeva u mojoj glavi
I ponavlja mi da te ljubim
I ponavlja mi da me ljubiš
Ptica što jedno isto ruje
Sutra ujutro ubit ću je.

Dobriša Cesarić,

Pjesma o probuđenim uspomenama

Propala ljubav ne nosi se na put
Kao sto nosiš kovčege i svežnje.
U spomenima život samo spava;
Kad probudi se — oni budu čežnje.
Putuješ dane i putuješ noći:
Oni su tvoje društvo u samoći.
U zanosima, lutanju daleku
Oni te naglo zaboje, zapeku.
Otiđeš dalje. Oni dublje riju
I glumljenu ti radost tiho piju.
Na dnu ti srca čuče sumnje; čuju
Micanje svake nade, pa je truju.
Tjeskobama, ljubomorom te muče,
U sutra sjenu bacajuć od juče.

Pablo Neruda, Ljubavna pjesma

Noćas bih mogao napisati najtužnije stihove.
Napisati, na primjer: "Noć je posuta zvijezdama,
trepere modre zvijezde u planini."

Noćni vjetar kruži nebom i pjeva.
Noćas bih mogao napisati najtužnije stihove.
Volio sam je, a ponekad je i ona mene voljela.

U noćima kao ova, bila je u mom naručju.
Ljubljah je, koliko puta, ispod beskrajna neba.
Voljela me, a ponekad i ja sam je volio.
Kako da ne volim njene velike nepomične oči.

Noćas bih mogao napisati najtužnije stihove.
Misliti da je nemam, osjećati da sam je izgubio.
Slušati noćas beskrajnu, još mnogo dužu bez nje.
I stih pada na dušu kao rosa na pašnjak.
Nije važno što je moja ljubav ne sačuva.
Noć je posuta zvijezdama i ona nije uza me.

To je sve. U daljini netko pjeva. U daljini.
Duša je moja nesretna što ju je izgubila.
Kao da je želi približiti, moj pogled je traži.
Srce je moje traži, a ona nije uza me.

Ista noć u bijelo odijeva ista stabla.
Ni mi, od nekada, nismo više isti.
Više je ne volim, sigurno, ali koliko sam volio!
Moj glas je tražio vjetar da takne njeno uho.

Drugome, pripast će drugome. Kao prije mojih cjelova.
Njen glas i jasno tijelo. Njene beskrajne oči.
Više je ne volim, zaista, no možda je ipak volim?
Ljubav je tako kratka, a zaborav tako dug.

I jer sam je u noćima poput ove držao u naručju,
duša je moja nesretna što ju je izgubila.
Iako je to posljednji bol koju mi zadaje i
posljednji stihovi koje za nju pišem.

Rainer Maria Rilke, Ljubavna pjesma

Kako da zadržim dušu svoju
da se k tvojoj ne vine?

Kako bih je
preko tebe uznio u visine?

O, kako bih je skloniti htio
uz nešto izgubljeno na dnu tmine,
uz jedno mjesto, strano i tiho,
čiji se talas ne bi raznjihio
kad se talasaju tvoje dubine.

Al sve što dirne tebe i mene,
ko gudalo nas zajedno prene.
Glas dviju struna, o mi to jesmo!

Čijeg smo samo to glazbala zvuci
i koji nas svirač drži u ruci?
O, slatka pjesmo!

A. B. Šimić, Tužaljka

Iz moga svijeta gdje si bila čudo,
ti zauvijek odlaziš. A šta će
od moga čuda ostati u svijetu drugih ljudi?
O zašto, moje čudo, rasti ćeš se sa mnom
i biti nekom samo žena?
Šta možeš biti ti na zemlji, zvijezdo moga neba?

Irena Vrkljan, Vrijeme ljubavi

Kad prođe ova neobična mjesečina
koja je prevalila daleki put od mene do tebe,
plašljivo obojena srebrom,
kad odleti drhtava ptica koja živi od topline
moje ruke, i još me osvaja,
sitnim koracima približava nebo
mojim otvorenim očima,
kad prođe ovo sporo i teško ljeto
vezano svojim remenom za jesen,
kad stanu svi satovi koji su otkucavali
opojne i bujne vrtove
poslije tople kiše,
kada sve prođe,
pretvorit ću se u zrna pijeska što ga nosi vjetar
prema središtu usamljene zvijezde
bit ću voda koja ispire šljunak
i od toga postaje mutna
i umorna,
bit ću prazan trg sa sjenom nečijih stopa
stablo obraslo šutljivim bršljanom što vene,
samo sjećanje na samu sebe,
u času umiranja,
jednostavna riječ zaboravljena u grlu,
nikad izgovorena,
pokušaj smiješka koji se hrani
podnebljem jedne pjesme,
koju nisam znala ispjevati
ni proživjeti.

Aleksandar Sergejevič Puškin Trenutka još se sjećam sjajna

Trenutka još se sjećam sjajna,
Kad preda mnom se ti pojavi
Ko priviđenje, kao tajna,
I ko ljepote genij pravi.

Kad tuga sve mi skrha nade,
A kinjile me strepnje tašte,
Tvoj nježni glas mi pjevat stade,
I lik tvoj sanjah na dnu mašte.

No doba minu. Vihor nježni
Raspršio mi sne i stravu.
I predadoh ja glas tvoj nježni
I lik nebeski zaboravu.

Polako su se vukli dani
U zabiti, u zatočenju,
Bez zanosa, bez suza ranih,
Bez nadahnuća, nalik mrenju.

Al stiže duši probuđenje.
I opet mi se ti pojavi
Ko nenadano priviđenje
I ko ljepote genij pravi.

I kucat stade srce vruće,
Nov život u njem maha uze.
I opet plamti nadahnuće,
I ljubav sja, i teku suze.

Heinrich Heine,

Otrovane su mi pjesme

Otrovane su mi pjesme,
Da l' drukčije može biti?
U moj život, kad je cvao,
Počela si otrov liti.

Otrovane su mi pjesme,
Da l' drukčije može biti?
Srce mi je puno zmija.
A uz to si u njem i ti.

Prepjev: Dobriša Cesarić

Enes Kišević,

U NAMA SU SAMO OČI ŽIVE

Nismo mi to
što naša tijela hoće,
i što se sada
u jednom grču lome,
mi ljubavi smo
samo dvije samoće
u životu ovom prividnome.

Ko oka dva
što zajedno gledaju,
a jedno drugo
nikada ne vide.
Ko oka dva
što sjaj prelijevaju,
i plaču,
i snivaju
stvari posve vidne.

Arsen Dedić, PRIČAO BIH TI O SEBI

Pričao bih ti o sebi
kad su hladne noći duge.
Toliko je tog u meni —
slušao sam vječno druge.
Pričao bih ti o sebi —
vinom te i bolom trujem,
a ti se ko u snu smiješiš;
što od tebe očekujem
kad si i ti kao i sve druge
slučajno pored mene.
Ne vjeruju ništa tvoje oči zaljubljene
kad si i ti samo noćni putnik,
što daleko svjetlo prati.
Svatko priča svoju priču —
tko će koga saslušati.
Pričao bih ti o sebi
što se ne zna, što se ne smije.
Ti si bila prevarena —
lagale su moje pjesme.
Pričao bih ti o sebi,
ali noć se bliži kraju.
Opet će nas naći jutro
u šutnji i zagrljaju.

Mihail Jurjevič Ljermontov, I PUSTO I TUŽNO

I pusto, i tužno, i nikog da ruku ti dade
kada je duša raspeta...
Želje! ... Ta našto zaludne želje i nade?
A ljeta bježe - najbolja ljeta!

Ljubit... al koga? ... Privremeno - ne vrijedi truda,
a vječne ljubavi nema.
Pogledaš u se - prošlosti tamo ni traga:
tu bol i radost je nijema.

Strasti? - Uvijek je naslada bolesna i luda
pred umom u ništa pala. A život, kad hladno pogledaš
oko sebe svuda, pusta je i glupa šala.

Arsen Dedić

Ponovo ti govorim ljubavi moja

poslije putovanja i svog života pusta,
ljubavnu pjesmu ponovo ti pišem
poslije pjesama iskustva.

Ponovo ti govorim ljubavi moja
onaj kom je bilo premalo da voli
ponovo je ovdje pred vratima tvojim
i ponovo spreman da se moli.

Ponovo ti govorim ljubavi moja
a počeo sam sjajno da ponižavam i griješim
gotovo pri kraju i gotovo mudrac
na početku tu sam da se tješim.

Ponovo ti govorim ljubavi moja
na obratnom putu pretvoren u ranu
poslije sedam mora i vlastite zemlje
došao sam umrijet u tvom stanu.

Ponovo ti govorim ljubavi moja
negdje sam već bio, sad ostavljam sve to
da ti poslije sreće, hrabrosti i znanja
da ti poslije svijeta vratim tvoje mjesto.

Ponovo ti govorim ljubavi moja
poslije lošeg društva, sumnji, noćas stojim
sam pred tvojim licem spreman da ti kažem
kao prvi puta opet: Ja te volim!

Rainer Maria Rilke, Ljubavna pjesma

Kako da zadržim dušu svoju
da se k tvojoj ne vine?
Kako bih je
preko tebe uznio u visine?

O, kako bih je skloniti htio
uz nešto izgubljeno na dnu tmine,
uz jedno mjesto, strano i tiho,
čiji se talas ne bi raznjihio
kad se talasaju tvoje dubine.

Al sve što dirne tebe i mene,
ko gudalo nas zajedno prene.
Glas dviju struna, o mi to jesmo!

Čijeg smo samo to glazbala zvuci
i koji nas svirač drži u ruci?
O, slatka pjesmo!

Danijel Dragojević,

Na poleđini jednog osjećaja

Više puta sam ujutro
dok se još ne bi razdanilo
vidio dim što izlazi iz kuća.

Iza te ili u toj
nesupstancijalnoj slici

ne možeš mi
nanijeti veliko zlo,
ako je o tome riječ.

Vrlo sam bogat,
toliko da ću se i tebe
s radošću sjećati.
Bili smo zajedno, bez obzira gdje i kako.

ČEKAJ ME - Konstantin Simonov

Čekaj me, i ja ću doći,
samo me čekaj dugo.
Čekaj me i kada žute kiše
noći ispune tugom.
Čekaj me i kada vrućine zapeku,
i kada mećava briše,
čekaj i kada druge nitko
ne bude čekao više.
Čekaj i kada čekanje dojadi
svakome koji čeka.

Čekaj me, i ja ću sigurno doći.
Ne slušaj kad ti kažu
kako je vrijeme da se zaboraviš
i da te nade lažu.
Nek povjeruju i sin i mati
da više ne postojim,
neka se tako umore čekati
i svi drugovi moji,
i gorko vino za moju dušu
nek šiju kod ognjišta.
Čekaj i nemoj sjesti s njima,
i nemoj piti ništa.

Tin Ujević, IGRAČKA VJETROVA

Pati bez suze , živi bez psovke
i budi mirno nesretan
Tašte su suze , a jadikovke
ublažit neće gorki san.
Podaj se pjanom vjetru života
pa nek te vije bilo kud
pusti ko listak nek te mota
u ludi polet vihor lud.
Leti ko lišće što vir ga vije ,
za let si , dušo stvorena....
za zemlju nije , za pokoj nije
cvijet što nema korijena.

Charles Baudelaire, JA TE OBOŽAVAM

Ja te obožavam kao nebo noću,
O posudo tuge, i tvoju mirnoću
Ja ljubim sve više što mi bježiš dalje
Pa i makar mislim da te tama šalje
Da bi ironično razmak povećala
Što ga je do neba već priroda dala.

U divljem naletu nasrćem i skačem
I k'o crv lešinu ne bih dao jačem!
I meni je draga, u očaju slijepom,
Čak i ta hladnoća što te čini lijepom.

Dobriša Cesarić, Povratak

Ko zna (ah, niko, niko ništa ne zna.
Krhko je znanje!)
Možda je pao trak istine u me,
A možda su sanje.
Još bi nam mogla desiti se ljubav
Desiti-velim,
Ali ja ne znam da li da je želim,
Ili ne želim.

U moru života što vječito kipi,
Što vječito hlapi,
Stvaraju se opet, sastaju se opet
Možda iste kapi -
I kad prođe vječnost zvjezdanim putem
Jedna vječnost pusta,
Mogla bi se opet u poljupcu naći
Neka ista usta.

Možda ćeš se jednom uveče pojaviti
Prekrasna, u plavom,
Ne sluteći da si svoju svjetlost lila
Mojom davnom javom,
I ja, koji pišem srcem punim tebe
Ove čudne rime,
Oh, ja neću znati, čežnjo moje biti,
Niti tvoje ime!...

Kod večernjih lampa mi ćemo se kradom
Pogledat ko stranci,
Bez imalo svijesti koliko nas vežu
Neki stari lanci

No vrijeme se kreće, no vrijeme se kreće
Ko sunce u krugu,
I nosi nam opet ono što je bilo:
I radost, i tugu.
I sinut će oči, naći će se ruke,
A srca se dići -
I slijepi za stope bivšega života
Njima ćemo ići

NOĆ - Pablo Neruda

Htio bih ne znati i ne sanjati.
Tko bi me naučio kako da me ne bude,
da živim, a da zapravo ne živim?

Kako li traje voda?
Koje je nebo kamenja?

Nepokretan, sve dok selidbe
ne zaustave svoju sudbinu
i onda produže put u vjetru
hladnih arhipelaga.

Nepokretan, sa skrovitim životom
poput podzemna grada,
koji je umoran od svojih ulica,
koji se sakrio pod zemlju
i više nitko ne zna da postoji,
ostao je bez ruku i trgovina
i hrani se svojom tišinom.

Katkada biti nevidljiv,
govoriti bez riječi, čuti
samo pokoju kap kiše,
samo let pokoje sjene.

Ivan Slamnig, ŠTO ZNAČI JEDNA SUZA

Što znači jedna suza?

Da li će itko ikad znati

Što znači jedna mala suza?

Nijemo će oblaci proći

I stabla će dalje rasti

Rijeke će dalje teći

I more će zagušljivo šumit...

Što znači jedna suza?

Ceste će biti tihe,

Kuće će spavat.

Što znači jedna suza

Samo ću ja znati

I možda još netko

Samo će netko znati

I možda još ja.

Rainer Maria Rilke

Ja živim u kruzima koji se šire,
i njima sve više obuhvatit žudim.

Ja možda i neću polučit zadnji,
konačni krug, no ja se trudim.

Ja kružim i kružim okolo Boga,
tog prastarog tornja, već tisuće ljeta,
i ne znam još, jesam li sokol il vihor,
il velika pjesma ovoga svijeta.

S. S. Kranjčević, JA MIŠLJAH

Ja mišljah, evo proljetna je šuma
Što okuplja me peludom i cvijećem,
I ptice što igraju se posred druma,
Ja mišljah, evo pod nebesa lijećem.
U okrepi srca-u okrepi uma!

Ja mišljah: evo otvori se nebo,
I anđeo je pred me došao i veli:
No, i tebe smo u Raj izveli.
Pa grij se za sve, što si dotle zebo,
Veseli se, veseli se, veseli?
....Ja mišljah: eto, otvori se nebo.

I htjedoh reći Bogu ili komu,
Što raskidamo srce moje znade:
Produži čas moj, živjeti moj, živjet mi valjade.
I ne tjeraj me gdje mi noga stade
Jedanput jedva na prag raju tvom!.

Ja mišljah tako...nu ja ne znam kako,
Tek sudba hoće da začara šumu:
I sve je kamen-cvijet i ptić na drumu
Al' idol dragi sve se nježi lako
I smiješkom tepa i srcu i umu-
Ja gledam u nj i ne smijem da bih plako.

Ivo Andrić,

BLAGA I DOBRA MJESEČINA

Blaga i dobra mjesečina,
što pada, kô molitve matera naših
po grobovima zaboravljenih
milostiva je utjeha onih,
koji nerado pod suncem hode.
Mjesečina.

Kad prožme sivi i snuždeni oblak
i on bude bijel i lijep,
ko latice divnoga cvijeta.

I sivi, snuždeni oblak!

I licima usedjelih djevojaka
daje ljepotu zaboravljenih noći,
mladosti snova i cvijeća
i očima tužnim sjaj strasnih
davnih ašikovanja.

Mjesečina. Majka nevoljnih,
sestrica onih koji se vole,
ulazi u srca paćenika
i diže stare, suzne spomene,
kô svele ruže iz prašnih knjiga.

Svi koji mnogo stradaju
ne vole obijesno sunce.
Mjesečina. Njina je molitva srebrena
nad grobovima onih
koji su žalosno umrli.
Ko miris neznana cvijeća
ona je bolesnim,
ko blijedi prsti djevojke
miluje obraze samotnim,
ko ritam starih, starih pjesama
zvoni u srcu nesrećnih.

Blaga mjesečina, sestrice ljubavi,
milosno zove sebi turobne.

Evo i nekih ljubavnih pisama u književnosti

„ Jučer sam te sanjao. Jedva da više znam što se potanko dešavalo. Samo još znam da smo se neprestano preobražavali jedno u drugo, ja sam bio ti, ti si bila ja...“

(Iz Kafkina pisma Mileni Jesenskoj)

„ Zašto mi govoriš, Milena, o zajedničkoj budućnosti koje nikada neće biti? Je li to upravo zato što je neće biti? ”

U Beču još one večeri kada smo dotakli ovo pitanje imao sam dojam da se stvari dešavaju kao da tražimo nekoga koga dobro poznajemo, tko nam je mnogo nedostajao i koga nazivamo najljepšim imenima, ali nam odgovor ne dolazi; kako bi i mogao odgovoriti kad nije tu, toliko je daleko da se o tome samo sanjati može...“

(Iz Kafkinog pisma Mileni, rujan 1920.u Pragu)

„Zašto me budiš, lahore proljeća? ”

Umiljavaš se i govoriš: ja rosim kapljicama nebeskim!

No blizu je vrijeme mojeg uvenuća, blizu oluja koja će lišće moje potrgati! Sutra će putnik doći, doći će onaj koji me vidje u ljepoti mojoj; tražit će me oko njegovo svud po polju uokrug, a neće me naći...“

(Iz Lottinog pisma Wertheru)

„ Voljeti, usuditi se voljeti, znači izlagati se opasnosti da neprestano gubimo voljeno, da ga neprestano zadobivamo, nesigurni u prvom slučaju da ga možemo vratiti, a u drugom da ga možemo zadržati.

Ti si sve što imam, ali i moja kocka, tobom igram protiv sudbine, a ne znam imam li te zapravo. Nikad te nema. Malena moja, sad vidim da nisam platonist, idealno za mene znači stvarno, a lijepo prolazno. Bez stvarnog i prolaznog, koji su u biti jedno te isto, nema ničega...“

(Veselko Tenžera: Pisma Ivani)

„ Ti si moje malo slatko božanstvo, svjetlo u mojoj prašumi, voda u mojoj pustinji, ti si moja utjelovljena želja zalutala u diluvij... Ti si sve moje, i znajući da postojiš, uvećavam svoju patnju kroz nedostatak tebe, no ta je patnja jedino što me drži privezana uz malo ljudskoga, lijepoga, velikoga. Budi uvijek moja!

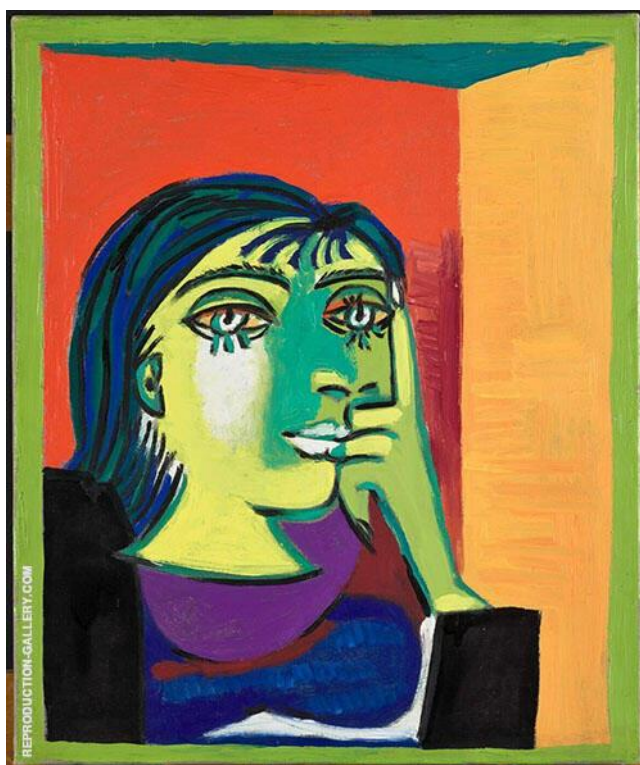
(Veselko Tenžera: Pisma Ivani)

Ti Pablo Picasso,

nisi u drugih tražio nadahnuće. Ono što si mi htio reći poslavši mi taj prsten nije pripadalo ni domeni igre ni domeni okrutnosti, budući da tvoja tajna nije smjela biti otkrivena prije nego što zauvijek odeš. Ovaj je prsten dokaz naše ljubavi, svjedoče o tome naša dva inicijala. Ta bodlja – to je išlo, isplaženi jezik svih žena užasnutih onim ratnim vremenom koje smo zajedno proživjeli. To je Guernica. To su žene koje plaču. To je žeđ koja se nikada ne gasi, ali to je i žudnja. To je umiranje od neumiranja. To su D. i P. To smo ti i ja. Naša je ljubav postojala. Bila je nemoguća.

(Iz pisma Dore Maar, Picassove velike ljubavi)

Zovem se Dora Maar. Upoznala sam jednog čovjeka. Bio je genij. Bio je život. Bio je razdor. Tražio je da ga slijedim ne okrećući se. Ako se danas vraćam na ono što je bila naša ljubav, to je samo zato što je taj čovjek upravo umro. On je Picasso. Bila je to luda ljubav.

Oproštajno pismo Petra Zrinskog Katarini

Oproštajno pismo napisano supruzi Ani Katarini Zrinskoj dan prije smaknuća

Moje drago serce. Nimaj se žalostiti zverhu ovoga moga pisma niti burkati. Polag Božjega dokončanja sutra o desete ore budu mene glavu sekli, i tulikaj še naukupe tvojemu Bratcu. Danas smo mi jedan od drugoga serčeno prošćenje uzeli. Zato jemljem ja sada po ovom listu i od tebe jedan vekovečni valete, Tebe proseči ako sam te v čem zbantual ali ti se v čem zameril (koje ja dobro znam) oprosti mi. Budi bog hvaljen, ja sam k smerti dobro pripravan niti se plašim. Ja se ufam v Boga vsamogučega koji me je na ovom svitu ponizil, da se tulikaj še mene hoče miluvati, i ja ga budem molil i prosil (komu sutra dojtiti ufam se) da se mi naukupa pred njegovem svetem thronušem v dike vekovečne sastanemo. Veče ništar ne znam ti pisati, niti za sina za druga do končanja našega siromaštva. Ja sam vse na Božju volju ostavil. Ti se ništar nej žalosti ar je to tak moralo biti. V Novom Mestu pred zadnjim dnevom mojega zaživljenja, 29 dan aprila meseca o sedme ore podvečer, leta 1671. Naj te Gospodin Bog s moju kčerju Auroru Veroniku blagoslovi. Groff Zrini Petar

